

El petó de bona nit

La Blau tenia tres anys i uns ulls tan grans com la lluna plena. Li encantava fer cabanes amb mantes, pintar amb els dits i ballar descalça pel menjador. Però el que més li agradava, el moment més especial del dia, era fer teta per dormir.

Quan el cel es pintava de blau fosc i les estrelles sortien a jugar, la Blau s'arraulia als braços de la mama. La teta era com un refugi calentet, com una cançó sense paraules. Amb els ulls mig tancats, escoltava el cor de la mama i s'adormia amb un sospir suau.

Un vespre, després del bany i del conte, la mama la va mirar amb tendresa i li va dir:

—Blau, princesa meva... saps què? T'estàs fent gran. I aviat aprendràs a dormir sense la teta. T'ajudaré, pas a pas, a trobar una nova manera de descansar.

La Blau va aixecar el cap, sorpresa.

—Però... com dormiré, mama, si no faig teta?

La mama li va fer una abraçada gegant i li va fer tres petons: un al front, un al nas i un al cor.

—Dormiràs amb petons màgics, amb cançons suaus, i amb un nou amic: el coixí dels somnis.

—El coixí dels somnis? —va preguntar la Blau, obrint molt els ulls.

Aquella nit, la mama li va portar un coixí molt tou, amb una funda blava plena d'estrelles. El va posar al seu costat i li va dir a cau d'orella:

—Aquest coixí escolta tot el que li expliques abans de dormir. Si li parles, si li expliques què t'ha fet feliç o què t'ha fet enfadar, ell ho guarda tot i t'ajuda a descansar.

Aquella nit, la Blau no va fer teta. Però la mama li va cantar una cançó de fil de llum, li va explicar un conte d'una nena valenta que dormia sota la lluna, i li va dir:

—Bona nit, Blau estimada. El meu amor hi serà sempre, aquí, ben a prop teu.

La Blau va tancar els ulls, abraçada al seu nou coixí. Al principi li va costar. El son no arribava tan ràpidament com abans. Però a poc a poc, amb els petons i les carícies, va sentir el cor tranquil i va caure en un son dolç com la mel.

Les primeres nits no van ser fàcils. De vegades, la Blau encara deia amb veu fluixeta: "Només una mica de teta..." I la mama, amb tot l'amor del món, li responia: "Ara t'explico una història, i et faig un petó que dura tota la nit."

I la Blau va anar descobrint que podia dormir d'una altra manera. Sense teta. Amb contes, abraçades i la seva nova màgia: el coixí dels somnis.

Perquè fer-se gran no vol dir perdre amor, vol dir descobrir noves maneres d'estimar-se.

I així s'acaba aquesta història, però no el petó de bona nit. Aquest... sempre viatja amb ella, cada cop que tanca els ulls.